

Facebook'a harcadığım zaman kısıtlı ve bu nedenle de bazen değişik çağrılara rastladığım oluyor. Rastlamadıklarım mutlaka çok daha fazladır. Geçen gün ihtiyarlarla ilgili tanıdığım iki kişinin bir yazısını bir de çağrısını okudum. Yaş olarak benden büyükler ama sonuçta hepimiz 70 ile başlayan yaşlar grubuna giriyoruz.

Yazıların içeriği bana yabancıydı. Birisi hepten boşvermiş görünüyordu ya da ben böyle anladım; diğeri ise daha mücadeleciydi ve kendisiyle yaklaşık aynı yaşta olanlara bir araya gelmek çağrısı yapıyordu.

Bu çağrının Türkiye gibi 60'lı yaşlarda hayatın bitmiş kabul edildiği bir toplumda fazla anlamı olduğunu sanmıyorum. İmza toplarsınız, Facebook'tan çağrılar yaparsınız ama bunların pek fonksiyonu olmaz. Performansları bitmiş ya da bitmeye yaklaşmış gibi görünüyor ve bu da içinde yaşanılan toplum açısından normaldir. 70'li yaşlardaki insanların bir araya gelebileceğini sanmıyorum; büyük çoğunluğunun gelecek için ne umudu bulunuyor, ne mücadele azmi ve ne de yapacakları konusunda programı...

Bu durumdaki insanlar –gençlerdeki örnekleri de az değildir- sadece konuşurlar ve gerisi gelmez.

Yaşları ilerlemiş olanların yaşlılarla ilgili türlü çeşitli saptamalar karşısında kendilerini ispatlamak konumuna girmesini doğru bulmuyorum. Buna hiç gerek yok. Teorik ve pratik iş yapın, üretin; bir süre sonra yapılan iş konuşmaya başlar, size gerek kalmaz.

Hele şu “yerimizi gençlere verebiliriz” saptaması hepten içeriksizdir.

Çoğumuzun bir kurumda ya da örgütte yeri bulunmuyor. Yeri vermek için önce olması gerekir. Bazı yerleri ise istesenez bile veremezsiniz. Tarihinizi mi vereceksiniz; olmaz. Tecrübelerinizi, teorik düzeyinizi, gelecek planlarınızı ya da mevcut performansınızı mı vereceksiniz; istesenez

de veremezsiniz.

Neyi vereceksiniz o zaman?

Yaşlılardan yer istemek –böyle bir yerleri olduğunda tabii- isteyenlerdeki çaresizliği gösterir. Bize kimse yer vermedi ve neden dolayı verecekti? Yerimizi kendimiz aldık ve bunun için de ya başkalarını itip yer açtık ya da yeni bir yer yarattık. Bizden yer isteyenlerde bu çap yok anlaşılın. Bu durumda istediğiniz yer –varsa eğer tabii- size verilse bile, orada duramazsınız, kısa sürede düşersiniz.

Doğru dürüst bilgi düzeyine sahip değilseniz, tecrübeniz yoksa ve şimdiye kadar görülebilir bir performansınız da bulunmuyorsa; istediğiniz kadar genç olun, ne olacak ki!

Kendimle sınırlı olarak konuşayım, yolumu sürdürmek için kimseden izin alacak değilim; kimseye bir şey kanıtlamaya da yönelmeyeceğim. İnsan, yaptıklarıdır. İddiası olan, yer isteyen, bir oranda performans göstermeli ve ondan sonra konuşmalıdır.

Birkaç yıl önce bir toplantıda “yer isteyen” bir tiple karşılaşmıştım. Derken araya başka sözler girdi, konu kaydı, yeniden de dönülmedi. Kafamda söyleyeceklerimi hazırlamıştım ama konuya bir daha dönülmedi.

“Benden yer isteme. İsrar edersen, yerimi bırakmadığım gibi seninkini de alırım.”

Neden olmasın ki?

Bilgi var, tecrübe var, zeka var, yeniyi üretebilmek var, kısacası performans iyi; bedende de sorun yok...

İnsan sadece kafasıyla ya da tarihiyle, tecrübeleriyle, bilgi birikimiyle değil, bedeniyle de yaşar. Bedenin 50'li yaşlardan başlayarak sürekli dış takviyeye (vitamin ve mineral) ihtiyacı vardır. İyi beslenmek önemlidir ve bunun yerini hiçbir takviye tutamaz ama 50'den sonra iyi beslenme yeterli değildir.

Sonuçta unutmayın; beden çökmüş ise, kafanızın ne kadar iyi olduğu o kadar da önemli değildir.

İnsan yaptıklarıdır.

Yapın ve bırakın yaptıklarınız konuşsun; size gerek yok...